

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 stycznia 2023 r.

w Warszawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 października 2021 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2021r. do dnia 13 kwietnia 2024r.
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 247/22

UZASADNIENIE

M. S. w dniu 29 października 2021 r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 października 2021 r. znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i wskazała, że nie jest zdolna do podjęcia pracy. W uzasadnieniu stanowiska ubezpieczona podniosła, że orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 października 2021 r. jest dla niej krzywdzące. Odwołująca się musi kontynuować leczenie operacyjne, stałą rehabilitację i stosować środki farmakologiczne, co świadczy o braku poprawy stanu zdrowia i niepewnych rokowaniach (odwołanie z dnia 29 października 2021 r., k.3-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołał się na treść art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 22 września 2021 r. ustalił, że odwołująca się jest niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji do 30 kwietnia 2022 r. W związku ze zgłoszeniem zarzutu wadliwości wskazanego orzeczenia na podstawie art.14 ust.2d ustawy emerytalnej, sprawę przekazano do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 października 2021 r. ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy. W oparciu o powyższe organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 22 października 2021 r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 2 marca 2022 r., k.10 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. urodzona (...) była zatrudniona w (...) s.c. z siedzibą w W. w okresie od 14 października 2005 r. do 31 grudnia 2005 r. i od 2 stycznia 2006 r. do 30 czerwca 2006 r. na podstawie umowy zlecenia. Ubezpieczona pracowała w (...) Z. D. na czas określony od dnia 16 listopada 2006 r. do dnia 30 czerwca 2007 r. i w (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. od 1 sierpnia 2007 r. do 31 sierpnia 2007 r. jako kucharz na umowę na podstawie umowy zlecenia nr (...) i od 1 września 2007 r. do 31 sierpnia 2008 r. na umowę o pracę na czas określony. Umowa z 3 sierpnia 2010 r. z (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. została zawarta na czas nieokreślony. W dniu 25 marca 2020 r. M. S. ukończyła studia I stopnia w systemie niestacjonarnym na Wydziale (...) w (...) Wyższej (umowa zlecenie z dnia 14 października 2005 r., nienumerowane a. r.; umowa zlecenie z dnia 2 stycznia 2006 r., nienumerowane a. r.; umowa zlecenia nr (...), nienumerowane a. r.; umowa na czas określony z dnia 1 września 2007 r., nienumerowane a. r.; umowa z dnia 3 sierpnia 2010 r., nienumerowane a. r.; zaświadczenie z dnia 25 marca 2020 r., nienumerowane a. r.).

W 2015 r. ubezpieczona doznała podczas porodu pęknięcia krocza trzeciego stopnia. W lipcu 2016 r. w Szpitalu (...) w W. w P. Proktologii wykonano rekonstrukcję mięśni zwieraczy odbytu. Kolejna hospitalizacja odbyła się w dniach od 25 lutego 2018 r. do 1 marca 2018 r. w Oddziale (...) Szpital (...) w W.. Wykonano wówczas operację z powodu rectocele i plastykę tylnej ściany pochwy. W dniach od 4 czerwca 2018 r. do 8 czerwca 2018 r. była hospitalizowana w Oddziale (...) (...) Szpitala w O. i wykonano odwołującej transwersostomię. W lipcu 2018 r. w Szpitalu w O. została wykonana ponowna operacja uszkodzonych zwieraczy odbytu i plastyka zwieraczy z założeniem stomii jelita grubego. W kwietniu 2019 r. stomia została zamknięta. Odwołująca się była hospitalizowana od 14 października 2021 r. do 18 października 2021 r. w Szpitalu SP (...) w O. w trybie planowym z rozpoznaniem blizny po przebytej plastyce zwieraczy odbytu i nietrzymania gazów. Wykonano wówczas rekonstrukcję zwieraczy odbytu. Ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną do 31 października 2021 r. (dokumentacja lekarska-akta rentowe).

M. S. w dniu 30 sierpnia 2021 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22 września 2021 r. ustalił, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji do 30 kwietnia 2022 r. Z uwagi na zgłoszony zarzut wadliwości tego orzeczenia ubezpieczona została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 października 2021 r. nie stwierdziła niezdolności do pracy. Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy odmówił ubezpieczonej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 30 sierpnia 2021 r., nienumerowane a. r.; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 22 września 2021 r., k.7 a. s.; orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 19 października 2021 r., k.12 a. r.; decyzja odmowna z dnia 22 października 2021 r., nienumerowane a. r.; odwołanie, k. 3-4 a. s.).

W toku postępowania Sąd postanowieniem z dnia 11 marca 2022 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów chirurga i internisty celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna, czy też całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 11 marca 2022 r., k.12 a. s.).

W opinii z dnia 13 kwietnia 2022 r. biegły sądowy z zakresu chirurgii J. P. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy oraz po bezpośrednim zbadaniu odwołującej się stwierdził osłabienie zwieraczy odbytu oraz zagojenie kroczy. Ustalił, że odwołująca się wymaga stałej rehabilitacji zwieraczy (ćwiczeń i elektostymulacji). Przeciwwskazane jest dźwiganie ciężarów. Możliwa jest praca w lekkich warunkach. Biegły przyjął, że ubezpieczona jest osobą okresowo, częściowo niezdolną do pracy do 13 kwietnia 2025r. Data powstania częściowej niezdolności do pracy to 28 listopada 2018 r. (opinia biegłego sądowego chirurga J. P. z dnia 13 kwietnia 2022 r., k.22-23 a. s.).

W piśmie procesowym organu rentowego z dnia 18 maja 2022 r. został podkreślony fakt względnie niedawno przebytego kolejnego zabiegu operacyjnego- w październiku 2021 r. i w celowości rehabilitacji, a także relatywnie młodego wieku ubezpieczonej, co może sugerować poprawę stanu zdrowia. Konieczna jest wówczas ponowna ocena czasu trwania częściowej niezdolności do pracy, wcześniejszym niż po upływie kolejnych trzech lat- długotrwałe

przebywanie poza rynkiem pracy może dodatkowo być czynnikiem inwalidyzującym (pismo procesowe organu rentowego z dnia 18 maja 2022 r., k.36 a. s.).

W opinii z dnia 19 lipca 2022 r. biegła sądowa z zakresu chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii E. R. stwierdziła, że rozpoznane u odwołującej się poporodowe uszkodzenie zwieraczy odbytu z nietrzymaniem gazów i płynnego stolca, stan po wielokrotnych operacjach naprawczych oraz stan po operacji rectocele i plastyce pochwy powodują znaczne ograniczenie sprawności organizmu, ale ocena tego należy do biegłego z zakresu chirurgii. Biegła z zakresu chorób wewnętrznych rozpoznała u ubezpieczonej niedoczynność tarczycy, która wymaga substytucji hormonalnej, jednak nie stwierdziła niezdolności do pracy z przyczyn internistycznych (opinia biegłej sądowej z zakresu chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii E. R. z dnia 19 lipca 2022 r., k.40-42 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 24 października 2022 r. organ rentowy nie wniósł uwag do opinii biegłej sądowej z zakresu chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii (pismo procesowe organu rentowego z dnia 24 października 2022 r., k.50 a. s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 14 listopada 2022 r. biegły sądowy z zakresu chirurgii J. P. stwierdził, że M. S. miała kilka operacji rekonstrukcyjnych z powodu zwieraczy i wytworzenia się przetoki odbytniczno-pochwowej. Aktualnie utrzymuje się deformacja odbytu, osłabienie trzymania gazów i stolca płynnego. Stan ten wymaga kontynuowania rehabilitacji zwieraczy oraz występują przeciwwskazania do dźwigania ciężarów powyżej pięciu kilogramów. Wskazane jest wykonywanie pracy w warunkach lekkich. Uznając sugestię organu rentowego w sprawie zmiany czasu niezdolności do pracy odwołującej się, biegły zmienił w tym zakresie wnioski i przyjął, że M. S. jest częściowo, okresowo niezdolna do pracy do 13 kwietnia 2024 r. (opinia uzupełniająca biegłego sądowego chirurga J. P. z dnia 14 listopada 2022 r., k.56-57 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 6 grudnia 2022 r. organ rentowy stwierdził, że nie wniósł uwag do opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii (pismo procesowe organu rentowego z dnia 6 grudnia 2022 r., k.66 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumentację medyczną M. S. konieczną w procesie opiniowania przez biegłych sądowych oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed organem rentowym i przebieg pracy zawodowej ubezpieczonej. Zostały one ocenione jako wiarygodne, ponieważ ich treść oraz forma nie budziła zastrzeżeń.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych: internistę E. R. i chirurga J. P.. Opinie wskazanych biegłych zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy, z uwzględnieniem dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonej oraz po przeprowadzeniu badań. Takiej oceny ww. opinii nie zmienia okoliczność, że internista E. R. nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy. Ocena tej biegłej dotyczy schorzeń w obrębie chorób wewnętrznych, które nie są na tyle nasilone, by czynić M. S. niezdolną do pracy. Sąd uwzględnił wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej chirurga J. P. z racji tego, że kluczowa w sprawie była opinia chirurgiczna i w tym zakresie Sąd przeprowadził odpowiednie postępowanie dowodowe.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności, Sąd podzielił wnioski z opinii biegłego sądowego J. P. jako rzetelne. W ocenie Sądu, sposób funkcjonowania M. S. wynika z dokumentacji medycznej, jak również został stwierdzony przez biegłych podczas przeprowadzonych badań.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Dokonując rozważań dotyczących zasadności odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że renta z tytułu niezdolności do pracy może być przyznana ubezpieczonemu, który spełnia łącznie przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 504, dalej jako ustawa emerytalna), a więc:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Pierwsza z przesłanek, a więc niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03).

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwie te kryteria, czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, z dnia 8 maja 2008 r., I UK 356/07, z dnia 11 stycznia 2007 r., II UK 156/06 i z dnia 25 listopada 1998 r., II UKN 326/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. (I PK 153/05) częściowej niezdolności do pracy, polegającej na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie wyklucza możliwość podjęcia przez ubezpieczonego pracy niżej kwalifikowanej. Ubezpieczony, który jest częściowo niezdolny do pracy może być jednocześnie z samej definicji zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w nieznacznym stopniu. Tak samo, gdy ubezpieczony wykonuje pracę, która nie jest zgodna z posiadanymi kwalifikacjami, a już na pewno, gdy jest pracą poniżej poziomu posiadanych kwalifikacji. Aktualny jest zatem pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98).

W orzecznictwie przyjmuje się również (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata

możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Badając istnienie spornej przesłanki warunkującej przyznanie ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: internisty E. R. i chirurga J. P.. Ich ocena została już zaprezentowana w części obejmującej ocenę dowodów, przy czym jako podstawę wydanego w sprawie orzeczenia Sąd przyjął opinię biegłego J. P.. Zawiera ona spójne wnioski co do częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej, trwającej od 28 listopada 2018 r. Jeśli chodzi zaś o okres, do kiedy powinna być orzeczona częściowa niezdolność do pracy, to biegły przyjął w opinii głównej dzień 13 kwietnia 2025 r., a w opinii uzupełniającej dzień 13 kwietnia 2024 r. Sąd, uwzględniając późniejszy czas oceny przeprowadzonej przez J. P., przyjął że to właśnie zgodnie z opinią tego biegłego należy przyjąć, że ubezpieczona będzie częściowo niezdolna do pracy do 13 kwietnia 2024 r.

Podsumowując, Sąd ustalił, że zaskarżona decyzja organu rentowego odmawiająca ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest błędna i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił ją w ten sposób, że przyznał M. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 listopada 2021 r. do dnia 13 kwietnia 2024r.

Zdaniem Sądu, nie było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, czemu Sąd dał wyraz w punkcie drugim wyroku.